

Ulf Kristerssons tal i Almedalen

4 juli 2022

Det talade ordet gäller

Tack kära vänner, vad roligt att se er!

Låt mig först berätta en hemlighet:

Det här kan chockera dem som är här idag för att analysera, och sen berätta för andra, vad jag egentligen har sagt. Men - under väldigt många möten med unga och gamla väljare det senaste året, så har jag nästan aldrig träffat någon som begär något exceptionellt.

Man efterfrågar inga grandiosa visioner, inga tusenåriga lyckoriken. Inget valfläsk, där människor ska mutas med sina egna pengar.

Vad de begär av mig är istället grundläggande respekt: Tala allvar! Se till att landet fungerar! De vill - i all enkelhet - ha ordning på Sverige.

Så om det nu finns någon ledarskribent här ute, som tycker att det är en futtig uppgift att minska våldet, öka elproduktionen och se till att vi har en regering som i vart fall får igenom sin budget - ja, då kan jag leva med det.

Vad jag inte kan leva med, är att många människor verkar ha förlorat tilltron till att det ens är möjligt. Känslan av att politiken inte har verktygen, inte förmågan – kanske inte ens viljan - att laga det som är trasigt. Att ett Sverige som inte funkar, har blivit ett nytt normaltillstånd.

Det kan jag inte leva med.

Efter de senaste årens politiska kaos kan jag förstå uppgivenheten. Men den är farlig. Och den är inte sann! För det går visst att få bra saker gjorda. Det har vi sett flera bevis på, bara de senaste dagarna.

Mina vänner: Sverige är nu på väg in i Nato.

Vattenfall planerar nu för ny svensk kärnkraft.

Lilla hjärtats död berörde oss alla. Men nu ändras lagen så att socialt utsatta barn skyddas bättre.

Och medan kvinnors allra mest grundläggande rätt att bestämma över sin egen kropp begränsas i USA, så moderniserar vi i Sverige aborträtten, och stärker den!

Fyra helt olika frågor – men med en gemensam nämnare: Moderaterna. Vi visade vägen. Vi samlade majoritet. Vi såg till att det blev politisk verkstad. För vi förenar politisk vilja med politisk förmåga. Så vill jag regera Sverige. Så vill jag tjäna det här landet - inte bara som partiledare för Moderaterna, utan som statsminister i en ny borgerlig regering

När man kuskar runt i Sverige får man se vårt land i alla sina nyanser. Det som är starkt och hoppfullt, det som är skört och hotfullt.

För en månad sedan tog våra tvillingdöttrar studenten. Vi satt vid köksbordet en ljus vårkväll och pratade om den stora dagen, om planerna framåt. Om hur det kommer kännas att springa ut från skolan med den vita mössan i handen.

Det var lite svindlande, inte bara för att det är stort att som pappa se sina plötsligt alldeles för stora barn ge sig ut i vuxenlivet på riktigt. Utan också för att det utspelade sig mot en så allvarlig fond.

Samma dag hade jag besökt en förskola, där en man hade blivit skjuten strax utanför. Han förblödde, innan ambulansen hann fram. Det tar ofta extra lång tid i de särskilt utsatta områdena, eftersom polisen måste kunna skydda dem som skickas dit, för att rädda andras liv.

Det talade ordet gäller

Men det lär ha gått fort att få in barnen när kulorna började vira. För alla visste vad de skulle göra. Numera har rätt många svenska förskolor regelbundna inrymningsövningar, för att snabbt hantera farliga händelser.

Små barn övar alltså på att ta skydd från skjutningar, när det borde vara precis tvärtom: Att de som skjuter bland barn sitter inne, så att barnen kan vara ute.

Så ser kontrasterna ut i Sverige 2022. Glada utspring - och sammanbitna inrymningar. Stängda skolor – och öppna gängkrig. Överfulla ansökningar till hemvärdet - och tomma platser på polishögskolan.

En ny regering kommer inte slösa bort någon tid. Under mandatperioden har vi gång på gång samlat majoritet i riksdagen för att tvinga regeringen att åtminstone utreda ett antal av de förslag som vi vet är nödvändiga, för att ta itu med brottsligheten.

De rödgröna har förhållat varje steg på vägen. Men nu är vi redo. De första hundra dagarna sätter vi igång.

Det blir en rivstart för politik som fungerar för den värld vi faktiskt lever i, framtagna av partier som vet vilken värld vi skulle kunna leva i. Som sätter brottsoffrets perspektiv i centrum. Och där straffen står i proportion till de brott som har begåtts.

Slut på ungdomsrabatter för unga myndiga som kastar sten på polisen, så att detta medeltida barbari får konsekvenser.

Dubbla straff för gängkriminella, så att vår tids inhemska terrorister inte kan rekrytera in nya barn till gängen.

Och minns ni Nytorgs mannen? En våldtäktsman som dömdes för 35 sexualbrott – men som lär komma ut efter 3,5 års fängelse. Med vår politik hade han fått minst 12 år.

Vi kommer alltså vara tuffa mot de kriminella. Men också tuffa mot kriminalitetens orsaker: bidragsberoendet, alla skolmisslyckanden och lockropen om snabba cash. Se till att alla lär sig det svenska språket. Sätta tydliga gränser för gemenskapen – men också välkomna den som verkligen vill bli en del av oss.

Det kommer att krävas både hårt och mjukt för att läka samman ett land som har spruckit upp i parallellsamhällen och politisk polarisering. Och jag kan verkligen inte lova att det blir lätt. Men en sak kan jag lova med 100 procents säkerhet. En borgerlig regering som jag leder, kommer inte ha en justitieminister som Morgan Johansson.

Nu står vi i början av en intensiv valrörelse. Vi närmar oss slutet av en dålig mandatperiod. Men också slutet för en annan epok.

Många yngre möter nu en värld de aldrig förr har upplevt. I decennier hade vi fastighetspriser som bara gick upp, och räntor som bara gick ner. Ett enastående svenskt näringsliv gav oss, tillsammans med lärdomarna från 90-talskrisen, år efter år av tillväxt. Människor i alla samhällsklasser fick det bättre. Fram till nu.

För första gången på mycket länge pekar även regeringens egna prognoser på att en genomsnittlig svensk blir fattigare, månad för månad.

Allt har blivit dyrt. Smöret, kaffet och grönsakerna. Bensinen har blivit extremt dyr och bolåneräntorna rakar i höjden. Elräkningen har blivit som ett omvänt lotteri, där man aldrig vet riktigt hur stor förlusten kommer att bli. På ett enda dygn blev elen 13 000 procent dyrare i Stockholm, Göteborg och Malmö. Hur kan det ens vara möjligt?

Det talade ordet gäller

Den 11 september går vi mot ett plånboksval.

Det ena alternativet – på min sida – ser vad ständigt stigande priser gör med människors vardag, och fattar att det inte är läge att lägga ytterligare sten på börda. Inte läge att fördyra ännu mer för vanligt folk. Att det behövs en annan ekonomisk politik.

På andra sidan en spretig vänsterkartell, som drar motsatt slutsats. Som skyller på Putinpriser, men döljer vad de själva har gjort.

Det är förstås riktigt att kriget spär på inflationen. Men det var inte Putin som såg till att vi hade världens dyraste diesel redan före invasionen. Inte Putin som lade ner fullt fungerande svensk kärnkraft. Och det var inte Putin som bildade regering med Miljöpartiet, och höjde 46 skatter på åtta år.

De här hemkokta pålagorna känns i plånboken. Nästan 18 000 kronor per år har Socialdemokraternas skattehöjningar kostat en vanlig tvåbarnsfamilj. 28 000 per år, om man lägger till notan för höjda elpriser, på grund av den misslyckade energipolitiken. Resor, plastpåsar, kläder, boende och elektronik har avsiktligt gjorts dyrare.

Och nu har vänsterkartellen fått blodad tand – inför valet vankas nya önskelistor:

Högre skatt på sparande. Högre bilskatter och höjd marginalskatt, för dem som kallas höginkomsttagare. En ny förmögenhetsskatt och ett försämrat RUT-avdrag. Och den stora trofén hägrar hela tiden: att återinföra fastighetsskatten.

Nu behövs besked före valdagen: vilka skatter kommer höjas om S, Mp, C och V ska förhandla gemensam budget? Vilken syn på arbete, företagande och äganderätt får en regering där ett svagt C ska förhandla med

ett dubbelt så stort V? Och där Mp har veto i alla de stora frågorna? Centern måste nu lämna besked: går ni till val på att sitta i en S-regering - tillsammans med V och Mp? Eller går ni till val på att stödja en S-regering med V och Mp?

Mitt besked är detta: Ska vi få bukt med inflationen kan inte finanspolitiken elda på och motverka penningpolitiken. Det krävs en återgång till huvudregeln att varje reform ska finansieras eller rymmas inom överskottsmålet. Goda statsfinanser behövs även inför nästa kris.

Politiken måste alltså vara stram. Och genomföra riktiga strukturreformer som löser verkliga problem – som att alldeles för många i Sverige inte jobbar alls. Och politiken får inte aktivt försämra folks ekonomi.

Därför ger jag ett löfte idag. Jag kommer inte bara säga nej till vänsterkartellens alla skattehöjningar. Inför nästa mandatperiod går vi till val på ett skattehöjningstopp. Inga nya skatter får införas och det samlade skattetrycket ska inte öka, förrän vi vet att alla de skatter vi redan betalar, verkligen går till det de ska.

Med min regering efter valet blir det alltså ingen fastighetsskatt. Inget borttaget ränteavdrag. Min regering kommer inte tvinga människor från hus och hem.

Att inte höja skatten är ett viktigt löfte, men jag vill mer än så. Jag vill sänka några precisa skatter.

Jag vill sänka skatten på ISK – så att fler kan spara, se fram emot pensionen och ha lite marginal när det blir kärt.

Jag vill sänka skatten på de lägsta inkomsterna, så att det lönar sig bättre att jobba än att leva på bidrag. För alla.

Det talade ordet gäller

Och jag vill sänka reduktionsplikten. Så att svenska bönder inte slås ut när de försöker håller öppna landskap. Så att barnfamiljer utanför storstäderna har råd med något mer, än bara bensin och elräkningar.

Just nu är Sverige som vackrast, men vi har tuffa tider framför oss. Krig i vår närhet och oläkta sår från två års pandemi. Att gå in i lågkonjunktur med hög inflation och stigande räntor, kommer ställa enorma krav på nästa regering – på politiskt fokus och på ekonomiska prioriteringar.

Men när Magdalena Andersson för några veckor sedan fick frågan, om hon för fjärde gången var beredd att förlora budgetomröstningen, så var svaret lika kort som talande;

”Jag kan leva med det”.

Det kan hon säkert. Men kan Sverige i längden leva med en regering som inte får något gjort? En regering som hankar sig fram dag för dag, ur hand i mun, med hjälp av ständigt nya akut-uppgörelser med politiska vildar, centerpartister och vänsterpartister.

Partierna på min sida - i mitt regeringsunderlag – är olika, och vi är inte överens om allt. Jag är helt öppen med det. Men vi vet vad som måste prioriteras, och vad som får vänta.

Inget parti i Sverige har varit tydligare än Kristdemokraterna om att bra och tillgänglig vård och äldreomsorg, är samhällets kanske allra viktigaste test på värdighet och medmännisklighet.

Inget annat parti har uthålligare och envisare än Liberalerna slagits för kunskapsskolan, för HBTQ-personers rättigheter och för vikten av internationellt samarbete.

Inget annat parti har som Sverigedemokraterna – i stark motvind – stått upp för att vi inte kan öka invandringen, om vi ska ha en chans att klara integrationen.

Och inget annat parti har som mitt eget Moderaterna, lika systematiskt stått upp för arbetslinjen – att jobb alltid är bättre än bidrag. Och fattat att trygghet - det är vår tids stora frihetsfråga.

Eftersom vi fyra, på min sida, faktiskt talar med varandra som vuxna människor så kan vi, trots våra olikheter, hitta gemensamma nämnare och få något gjort i svensk politik. Åt kriminaliteten. Åt kärnkraften. Åt invandringen och integrationen. Åt ekonomin. Åt det svenska försvaret. Och där hela regeringsunderlaget – inte bara halva – ser fram emot att leda Sverige in i Nato!

På den andra sidan står vänsterkartellen. De är inte överens om någonting annat än att Sverige alltid måste styras av Socialdemokraterna. Det kanske räcker för dem som bara ser själva makten - men inte för oss som i makten ser ansvaret att lösa stora problem.

Mina vänner,

I mitt parti pratar vi ofta om skyldigheter.

Men idag vill jag säga något om vad du som medborgare har rätt att kräva av oss, som ber om ditt förtroende att få leda vårt land.

Den som får folkets förtroende att leda, kan inte vara först i livbåten varje gång. Man måste också själv utkräva ansvar när misstag begås och felsteg sker.

Inga-Britt Ahlenius var tidigare generaldirektör för Riksrevisionen och hon sammanfattade läget så här:

Det talade ordet gäller

”Staten är bra på att räkna katter, fixa identitetspolitiska manualer, plantera gran och mycket annat...Men staten är sen att se och erkänna problem och faror. Och när problemen identifieras och avslöjas händer ingenting”.

Det händer ingenting. Det är nog en känsla som många delar.

Myndigheter pekar på statsråd som pekar på myndigheter, som pekar på utländska omständigheter – ”som ingen såg komma”. När högkänsliga uppgifter om svenska agenter läckte ut till främmande makt, så skyllde regeringen på att de inte hittade lämpliga mötesrum. När Coronakommissionen begärde ut handlingar, så var de påpassligt försvunna.

Det är som att makten plötsligt går upp i rök.

Och denna kurragömmalek pågår inte alls bara vid större kriser, utan även i detta nu. Ta passkaoset eller Arlandakaoset eller tågkaoset. Kan någon enda människa svara på frågan - vem är ansvarig? Och vem tar ansvaret?

Det är dags att städa upp. Och som alla vet, så städar man trappor uppifrån. Låt oss börja med regeringen. Men sedan har medborgarna rätt att kräva, att med all offentlig maktutövning följer ett ansvar för de beslut man fattar.

På 70-talet avskaffade Socialdemokraterna tjänstemannaansvaret. Det var mycket dumt. Min regering kommer återinföra det. Det är tydligt att det behövs en uppdaterad version för offentlig ansvarsutkrävande.

Att staten sköter sina uppgifter väl och att skattebetalarna får valuta för skattepengarna – de två sakerna hänger förstås ihop. Att pengarna verkligen går till det de borde.

Bara bidragsfusket i socialförsäkringssystemen kostar 20 miljarder om året. Det är lika mycket som våra domstolar och fängelser kostar tillsammans.

Det beror på att myndigheterna fortfarande inte får samköra sina system för bidragsutbetalningar, och att ingen ens vet vilka människor som befinner sig i landet - än mindre vilka som är här lagligt. Det var därför vi hade en svensk IS-terrorist som kunde sitta och vabba från Raqqa. Han vabbade alltså från Raqqa. Det är ett sådant hån mot varje hederlig skattebetalare.

20 miljarder är också summan som varje år läggs på det svenska föreningslivet. Ofta viktiga verksamheter - inte minst för barn och unga. Men ibland tvärtom rent farliga.

Trots skandal efter skandal bland olika etniska föreningar, så fortsätter skattepengar att gå till kvinnohatare och extremister. Det avslöjas, men inget händer.

Omfattningen på fusket och missbruket gör oss lite sifferblinda, jag vet. Men det blir värre.

Lägger vi till kostnaden för det samlade svenska utanförskapet - alla som är i arbetsför ålder men som inte kan försörja sig själva – så talar studier om 200 miljarder kronor per år.

Och 700.000 utrikes födda, som inte är självförsörjande, kostar 132 miljarder varje år. Alla kan ju inte jobba, men hade de bara jobbat i samma omfattning som svenskfödda, så hade vi sparat 57 miljarder kronor varje år. Och det rent mänskliga slöseriet är omöjlig att prissätta.

Så när Magdalena Andersson på fullt allvar hävdar att det nu behövs ännu en ny skatt för att Sverige ska ha råd med det militära

Det talade ordet gäller

försvaret, så blir jag provocerad. För jag trodde att försvar och polis, sjukvård och skola var det allra första man lade skattepengarna på.

Valuta för skattepengarna. Stoppa fusk och missbruk. Vakna upp ur den svenska naiviteten.

Ja, ni hör – det finns en del att göra, även dagen efter valet. Min regering kommer kräva mer av alla politiker. Ge mindre utrymme för fusk, missbruk och slöseri. Det kommer bli svårare att dela ut skattebetalarnas pengar, och viktigare att se till att de verkligen går dit de ska.

Det här kanske låter oglamoröst. Men jag kan faktiskt inte tänka mig en mer meningsfull och hedrande uppgift. För när vi har gjort det vi måste, då ska vi göra det vi vill! Tänk tanken på allt Sverige skulle kunna vara idag – för den tanken rymmer också allt som Sverige skulle kunna bli imorgon.

För det finns ett Sverige där ordet utanförskapsområde är förpassat till historien, för att inget område längre är utanför. Ett Sverige utan gängvåld och klanvälden, där lagen och jämställdheten gäller alla.

Där polisen kommer när man ringer och inte backar när det gäller.

Det finns ett Sverige där alla barn får se sina föräldrar gå till jobbet. Där det alltid lönar sig att arbeta och göra sitt bästa. Där slit och flit alltid trumfar fusk och dåliga ursäkter. Och där välfärdens skyddsnät finns till för dem, som behöver det.

Det är ett Sverige där skolan är en trygg plats för kunskap och klassresor. Där alla barn får lära sig bra svenska tidigt. Där

elever och föräldrar själva får välja, och inte ett enda barn kvoterar in - eller lottas ut.

Det är ett Sverige där ingen får ångest av att öppna elräkningen. Där du som behöver åka en bit för att skjutsa dina barn till träningen har råd att ta bilen, oavsett om den går på bensin idag eller el imorgon.

Det är ett Sverige där klimatsmart kärnkraft ger ren, stabil och billig el, och där det sista oljekraftverket har lagts ner. Där miljöbovar ställs till ansvar, men du kan unna dig en plastpåse när du veckohandlar.

Runt hörnet finns ett Sverige där rättsstaten har vunnit över våldet. Där arbetslinjen har ersatt bidragslinjen. Där det är gröna innovationer, världsledande forskning och nya jobb – inte kravaller och dödsskjutningar – som gör Sverige känt.

Det är frihetens och trygghetens och möjligheternas Sverige. Inget problemfritt land. Men den hoppfulla framtidens Sverige. Detta Sverige finns inom räckhåll – om man bara har viljan och förmågan att verkligen göra det som nu krävs.

På min sida i politiken har vi den viljan. På min sida har vi den kraften. På min sida i politiken kan vi enas och samla oss. Ena och samla Sverige. Den 11 september börjar nästa resa. Då får vi ordning på Sverige.

Jag kan knappt bärga mig.

Tack.